

คู่มือปลูกฝังศีลธรรม บ้านกัลยาณมิตร

ศึกษาเชิงภาพ

ปฐมบท

สิ่งที่มนุษย์ทุกคนทุกสมัยสงสัยกันมาตลอด คือตายแล้วไปไหน แต่เพราะไม่รู้ว่าจะตายแล้วไปไหน ตายเมื่อไร และทำไมต้องตายด้วย มนุษย์จึงกลัวตาย

ส่วนหนึ่งที่เป็นจุดเริ่มต้นของการบังเกิดขึ้น ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของพวกเรา ก็คือความ สงสัยในเรื่องการเกิด แก่ เจ็บ ตาย นี่เช่นกัน และ นี่เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เจ้าชายสิทธัตถะราชกุมาร ทรงสละสมบัติราชบัลลังก์ออกผนวช เสด็จไปแสวง หาศึกษาคำตอบจากอาจารย์ผู้มีชื่อเสียงว่า เป็นสุด ยอดอาจารย์ด้านบำเพ็ญเพียรทางจิตแห่งชมพูทวีป นั่นคือ ท่านอาฬารดาบสและอุทกดาบส ทั้งนี้เพื่อ ทรงประสงค์จะขจัดความสงสัยในการเกิด แก่ เจ็บ ตาย ของพระองค์และผู้อื่นให้หมดสิ้น

แต่เมื่อทรงศึกษาผ่านการฝึกฝนทฤษฎีและปฏิบัติจนสิ้นสุดความรู้จากอาจารย์ทั้งสองท่านแล้ว พระองค์ก็ยังไม่ทรงพบคำตอบของปริศนาแห่งชีวิต และอาจารย์ทั้งสองของพระองค์เองก็ยังถึงกับออกปากประกาศคุณวุฒิของพระองค์ท่ามกลางหมู่ศิษยานุศิษย์ว่า **ความรู้ที่พระองค์ได้เรียนรู้จากท่านนั้นเทียบเท่ากับตัวของท่านเอง** พร้อมกับเอ่ยปากชักชวนให้พระองค์ทรงอยู่ช่วยสั่งสอนหมู่ศิษย์ที่เหลือด้วยกันต่อไป แต่พระองค์ก็ทรงตอบปฏิเสธ และเสด็จออกแสวงหาหนทางไขปริศนาแห่งชีวิตต่อไป

และเมื่อหมดอาจารย์จะให้ศึกษาที่ลึกซึ้งยิ่งกว่าต่อไปได้แล้ว พระองค์ก็ทรงหันมาศึกษาค้นคว้าด้วยพระองค์เอง เช่น ทรงทรมานพระวรกายตามคตินิยมในสมัยนั้น เรียกว่า **อัตตกิลมถานุโยค คือ การประกอบตนเองให้ลำบากอย่างสาหัส** เพราะถือกันว่าใครทรมานร่างกายได้ถึงขีดสุดแล้ว จะเป็นเหตุให้พ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดได้ พระองค์ทรงหันมาปฏิบัติหนทางนี้ เพราะความปรารถนาจะพ้นจากเหตุที่ทำให้เกิด แก่ เจ็บ ตาย อย่างแรงกล้าเป็นสิ่งที่สำคัญ

โดยพระองค์ทรงลงมือบำเพ็ญทุกรกิริยาที่แสนหนักหนาสาหัส เกินกว่าร่างกายมนุษย์จะทน

รับไหว และหนักขึ้นไปตามลำดับ คือ

ขั้นที่ ๑ ทรงเอาฟัน(พระทนต์)บน กดกับฟันล่าง ขบกรามอย่างแน่นหนา ส่วนในช่องปาก พระองค์ก็เอาลิ้น(พระชีวะหา) ดันเพดานปาก(พระตุลา) ไว้ให้แน่นจนเหงื่อ(พระเสโท) ไหลออกมาจากรักแร้(พระกัจจะ) กระทำอย่างนี้อย่างต่อเนื่อง ได้รับทุกขเวทนาอย่างหนัก เหมือนกับใครมาบีบคอไว้แน่นอยู่หลายเดือนหลายปี กระทั่งทรงเห็นว่าการกระทำอย่างนี้ไม่ใช่ทางตรัสรู้ จึงทรงเปลี่ยนวิธีอย่างอื่นต่อไป

ขั้นที่ ๒ ทรงพยายามผ่อนกลั้นลมหายใจเข้าออก จนกระทั่งลมหายใจเดินทางผ่านช่องพระนาสิก(ช่องจมูก) และช่องพระโอษฐ์(ช่องปาก) ไม่สะดวกลมในพระวรกาย จึงเกิดอาการทรมอนเวียนไปออกที่ช่องพระกรรณ(ช่องหู) แทน บังเกิดเสียงดังอู้อังที่ช่องพระกรรณทั้งสองข้าง ต้องทรงทนทรมานกับการปวดพระเศียร เลือดพระอุทร(เลือดท้อง) ร้อนผ่าวในพระวรกายอย่างรุนแรงอยู่หลายเดือนหลายปี ทรงทรมานพระองค์จนกระทั่งมั่นใจว่า วิธีนี้ไม่ใช่ทางที่ถูกต้อง จึงทรงเปลี่ยนวิธีปฏิบัติอื่นต่อไป

ขั้นที่ ๓ ทรงอดอาหาร เสวยแต่วันละน้อย

ลดปริมาณการเสวยอาหารน้อยลงไปเรื่อยๆ จนเหลือปริมาณอาหารวันละ ๑ เมล็ดข้าว พระวรกายก็เหี่ยวแห้ง ผิวพรรณเศร้าหมอง พระอัฐิ(กระดูก)ปรากฏทั่วพระวรกาย ครั้นเมื่อร่างกายขาดอาหารส่งผลให้รากขนเน่า เมื่อทรงลูบพระวรกาย เส้นพระโลมา(ขน)ก็หลุดร่วง มีพระกำลังน้อย จะเสด็จไปข้างไหนก็ชวนล้ม ทรงทรมานพระองค์อย่างหนักนี้หลายเดือนหลายปี แต่ก็ยังไม่พบคำตอบว่า ทำไมต้องเกิด แก่ เจ็บ ตาย

เมื่อทรงประพาศปฏิบัติอัตถกิลมถานุโยคอย่างเหน็ดเหนื่อยขนาดนี้ก็ยังไม่พบคำตอบ พระองค์ก็ทรงเลิก กลับมาเสวยพระกระยาหารตามเดิม พร้อมกับยังทรงมุ่งมั่นจะหาวิธีอื่นต่อไป

จนกระทั่งคืนวันเพ็ญวิสาขบูชา ก่อนพุทธศักราช ๔๕ ปี ณ ริมฝั่งแม่น้ำเนรัญชรา พระองค์ทรงประทับนั่งที่ใต้ร่มครีมหาโพธิ์ เพื่อจะหาทางออกจากทางเกิด แก่ เจ็บ ตายเหล่านี้ พระองค์ได้ทรงกระทำสังจาธิษฐานว่า “**แม่เลือดเนื้อจะแห้งเหือดหายไป เหลือแต่เอ็นหนังกระดูกก็ตามที ถ้าหากไม่บรรลุนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณแล้ว พระองค์จะไม่ลุกขึ้นจากที่ตรงนี้**” แล้วก็ลงมือบำเพ็ญเพียรทางจิตอย่าง

สละชีวิตเลือดเนื้อเป็นเดิมพัน

ในที่สุด เมื่อปัจฉิมยามมาถึง พระองค์ตรัสรู้ นุตตรสัมมาสัมโพธิญาณอย่างลุ่มลึกไปตามลำดับ ขจัดรากเหง้าของการเกิด แก่ เจ็บ ตาย คืออวิชชา ได้หมดสิ้น ทรงเป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า โดยพระองค์เองอย่างสมบูรณ์ และนับตั้งแต่นั้น โลกนี้จึงมีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบังเกิดขึ้นใน **วันพุธ ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ ปีระกา** ก่อนพุทธศักราช ๔๕ ปี นั้นเอง

แล้วพระองค์ก็ทรงเผยแผ่คำสอนโปรดผู้ยังต้องตกอยู่ในวังวนของการเกิด แก่ เจ็บ ตาย ให้หลุดพ้นไปได้มากมายมหาศาล และได้ก่อกำเนิดเป็น **พระพุทธศาสนา คือ ศาสนาของผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ขึ้นมาในโลก**

และแน่นอน สิ่งที่พระองค์ให้คำตอบเอาไว้เกี่ยวกับเรื่อง **ตายแล้วไปไหน และมนุษย์ควรมีชีวิตเตรียมตัวเองให้หลุดพ้นจากความตายอย่างไร** มีมากมายในพระไตรปิฎก ที่พระภิกษุสงฆ์ศึกษาสืบทอดกันมาหลายยุคสมัย

ดังนั้น เพื่อให้หลักธรรมคำสอนอันประเสริฐของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังคงเป็นแสงสว่างแห่งชีวิต

มนุษยชาติ ที่มงานพระไตรปิฎกจึงได้นำเนื้อหาที่เรียบเรียงจากพระธรรมเทศนาของพระเดชพระคุณพระภาวนาวิริยคุณ เรื่อง “**ศึกชิงภพ**” มานำเสนออย่างเป็นลำดับขั้นตอน และหวังว่า “**คู่มือปลูกฝังศีลธรรมบ้านกัลยาณมิตร**” นี้ จะเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยสนับสนุนการปลูกฝังศีลธรรมของบ้านทุกๆ หลัง โรงเรียนทุกๆ แห่ง และวัดทุกๆ วัด ในเมืองไทย เพื่อให้ทุกหนทุกแห่งเปี่ยมไปด้วยศีลธรรมอันดีงามของพระพุทธองค์ที่คนไทยหยิบยื่นให้กันและกัน

ที่มงานพระไตรปิฎก
สำนักประชาสัมพันธ์

สารบัญ

ศึกชิงภพ	๑๑
๑. ตายแล้วไปไหน	๑๓
๒. ความไม่ประมาทคือต้นทุนใหญ่ในชาตินี้	๑๙
๓. การทำศึกชิงภพ	๒๕
๔. การเตรียมตัวตายให้เป็น	๔๓

ศึกชิงภพ

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า

“จิตเต อสงักิณฺฐเจ สุกฺติ ปาฎิณฺขา
เมื่อจิตไม่เศร้าหมอง สุกติเป็นที่หวังได้”

พุทธพจน์นี้เป็นหลักการดำเนินชีวิตที่ดี
ซึ่งสอนให้คนเราตั้งใจทำความดี มีสติอยู่บนความไม่
ประมาท เรียกว่า เป็นหลักการเตรียมตายให้เป็น
หรือ “หลักการทำศึกชิงภพ” ของคนเรา

การเตรียมตัวทำศึกชิงภพให้เป็นนั้น ต้องทำ
อย่างไรกันบ้าง สิ่งที่ชาวพุทธทุกคนจะต้องรู้เกี่ยว
กับเรื่องความตายเป็นประการแรกเลยคือ **ตายแล้ว
ไม่สูญ**

หากใครบอกว่าตายแล้วสูญอย่าไปเชื่อ ตาย
แล้วยังต้องไปต่ออีก แต่ไปไหนนั้นอีกเรื่องหนึ่ง

ตายแล้วไปไหน

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสเรื่องนี้เอาไว้ถึง ๓ ประเด็นใหญ่ว่า เมื่อตายแล้ว

- ๑) บางพวกตกนรกหรือไปนรก
- ๒) บางพวกไปสวรรค์
- ๓) บางพวกหมดกิเลสแล้วก็ไปนิพพาน

เราไปดูได้ในธรรมบท พวกที่ไปนรกกับพวกที่ไปสวรรค์ ทั้ง ๒ พวกนี้ยังวนเวียนกันอยู่อีกนานนับไม่ถ้วน แต่พวกที่หมดกิเลสแล้วจะไม่ไปทั้งนรก ไม่ไปทั้งสวรรค์ แต่ว่าจะไปนิพพาน พวกนี้ไม่ย้อนกลับมาเกิดอีกแล้ว พระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้ว ไม่ย้อนกลับมาเกิดอีก พระโมคคัลลานะ พระสารีบุตร พระอานนท์ พระโกณฑัญญะ ท่านเหล่านี้หมดกิเลสแล้ว เข้านิพพานไปแล้วไม่ย้อน

กลับมาเกิดอีก แต่พวกที่กิเลสยังไม่หมด ยังต้องเวียนเกิดเวียนตายอยู่

บางพวกทำความชั่วเอาไว้มาก ตายแล้วไปนรก ไปตกนรกหมกไหม้อยู่ตั้งนาน พอหมดเวรหมดกรรมก็กลับมาเกิดเป็นคนอีก ส่วนพวกที่ไปสวรรค์ เป็นพวกที่บาปก็ยังมีอยู่บ้างเหมือนกัน แต่ว่าบุญเยอะกว่า ลาโลกเสร็จ ก็ไปสวรรค์ พอหมดกำลังบุญส่วนหยาบ บุญส่วนที่ยังเหลืออยู่ก็ส่งกลับมาเกิดเป็นคนอีก เพราะยังไม่หมดกิเลส ไปนิพพานไม่ได้ กลับมาเกิดเป็นคน

แล้วมันต่างกันอย่างไร ระหว่างพวกที่มาจากสวรรค์กับพวกที่มาจากนรกเหมือนกันไหม เป็นคนเหมือนกัน แต่ต่างกันตรงนี้

๑.๑ ลักษณะคนมีเศษกรรมมาเกิด

พวกที่มาจากนรก เศษกรรมยังติดมา บางคนเศษกรรมมากหน่อย ตั้งแต่อยู่ในท้องแม่ก็ลำบากแล้ว พ่อแม่ก็พลอยลำบากเพราะมันด้วย ลำบากอย่างไร สมมุติพวกกรรมสุรา กินสุรามายะยะข้ามชาติ พอพ้นกรรมจากนรก กลับมาเกิดอีก ที่เข้าสู่ท้องแม่ ไปเกิดในท้องแม่ที่ดีๆก็ไม่ได้ กรรม

สุราที่มีอยู่บีบคั้นต้องไปหาแม่ที่ชั่วเหล้า เข้าไปเกิดในท้องแม่ที่ชั่วเหล้า

แม้ชั่วมาเก่า พอเข้าไปเกิดเท่านั้นแม่เริ่มแพ้ท้อง แม่แพ้ท้องแล้วยังอยากกินเหล้าหนักเข้าไปอีก พอแม่กินเหล้าเข้าไป ลูกที่อยู่ในท้องก็เลยมาตั้งแต่อยู่ในท้องอีกเหมือนกัน เพราะกรรมมันบีบคั้น

แล้วถ้าสมมุติมันมีกรรมฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เมื่อเป็นคนมันชอบฆ่าสัตว์ตัดชีวิต พอจะเข้าไปอยู่ในท้องแม่ ก็ต้องเป็นแม่ที่ชอบฆ่าสัตว์อีกเหมือนกัน จึงจะไปอยู่ด้วยกันได้ ไปเข้าท้องเขาได้ ไม่อย่างนั้นเข้าไม่ได้ มันต้องพวกเดียวกัน พอเข้าไปแล้วแม่แพ้ท้อง แม่ก็อยากฆ่าสัตว์ บางพวกแม่แพ้ท้องแล้วอยากจะกินเลือดสดๆ ไม่ได้กินเลือดสดๆ มันไม่หายแพ้ท้อง บางพวกหนักข้อเข้าไปอีก พอแพ้ท้อง แม่อยากจะทำอย่างไร แม่อยากจะรีดลูกออก ทำแท้งทิ้งเสียเลย นี่กรรมหนักเข้าไปอีก ดูภาพความจริงให้ชัด

ตอนนี้จะเห็นว่า หลายปีที่ผ่านมามีการเอากฎหมายทำแท้งออกมาใช้กัน แม่แต่แม่มันก็ไม่อยากได้ แม่ให้หนักจริงๆ แม่อยากจะทำแท้งฆ่ามันเสีย

ทำไมมันเป็นอย่างนั้น ถ้าไม่เจอพระพุทธรูปศาสนา เรื่องนี้เราจะมองไม่ออก เพราะคนประเภท

ที่มีกรรมฆ่าสัตว์มันมีเยอะ คนทำปาณาติบาตมันมาเกิดมากเข้า มันเข้าไปในห้องพ่อห้องแม่ ส่งผลให้มีการพยายามจะเขียนกฎหมายฆ่า เพื่อจะทำแท้งออกมาให้ได้ นี่คือความจริงเวลากรรมของคนจำนวนมากๆ เข้า มันรวมกันแล้วนี่ มันบังเกิดผลอย่างนี้ออกมา มันแปลก

๑.๒ ลักษณะคนมีบุญมาเกิด

ขณะที่คนมีบุญมาเกิดเป็นอย่างไร แน่نونแม่รอวันรอคืน เมื่อไรหนอเราจะมีลูกกะเค้าน้าง ทำบุญทำทานก็จุดธูปเทียนอธิษฐานเจ้าประคุณได้ ลูกดีๆ มาเกิดเถอะ พอใครเขาจุดธูปจากสวรรค์ เมื่อถึงคราวจะต้องมาเกิด ก็เลือกแม่ได้อย่างดีเยี่ยมเลย เลือกแม่ใจบุญ พอเข้ามาอยู่ในท้องเท่านั้นมันดีทั้งแม่ทั้งลูก

กำลังบุญนั้นก็แปลก พอเข้ามาอยู่ในท้องแม่แม่นี้ได้อย่างไร เวลาแม่แพ้ท้องทำอะไรก็ไม่หายยกเว้นถ้าได้ต่กบาตรละก็หายแพ้ท้องทันที ก็ฟ้องว่าเด็กที่มากเกิด ภาพที่แล้วเขาก็ักักทำทาน พอเข้าไปในท้องแม่แม่แพ้ท้องแต่ถ้าได้ต่กบาตรแล้วก็หายแพ้ ได้กินขนมเนยแล้วก็หาย ไม่นึกอยากกินเลือดสดอย่างกับบางคน

พวกที่สวดมนต์ภาวนามาเยอะ พอเข้าท้องแม่

บีบละก็ แม่แพ้ท้องแล้วรู้สึกอย่างไร ก็ถ้าได้สวดมนต์นั่งสมาธิแล้วจะหาย แม่สวดมนต์ไปนั่งสมาธิไป ลูกที่อยู่ในท้องก็ชุ่มห่ออกหัวใจตามเข้าไปด้วย ทั้งแม่ทั้งลูก

ขณะที่เวลาเจ้าข้าขึ้นมาเกิด แม่แพ้ท้องต้องกินเหล้า ก็เลยเมาหัวดำดินด้วยกันทั้งลูกทั้งแม่ มันแปลกอย่างนี้ มองภาพความจริงให้ชัดๆ

เพราะฉะนั้นตายแล้วไปไหน มี ๓ พวก พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่า

พวกที่ ๑ ไปนรก

พวกที่ ๒ ไปสวรรค์

พวกที่ ๓ หมดกิเลสแล้วไปนิพพาน

พวกแรกไปนรกแล้ว พอพ้นจากนรก กรรมบีบคั้นส่วนหยาบ ทำให้กลับมาเกิดเป็นคน แต่ว่าเป็นคนที่ไม่ค่อยจะสมบูรณ์ ส่วนที่ทำบุญมาเยอะ ละโลกไปแล้วไปสวรรค์ พอหมดกำลังบุญส่วนนั้น กำลังบุญส่วนละเอียดส่งให้มาเกิดเป็นคน เป็นคนที่สมบูรณ์ตั้งแต่อยู่ในท้องพ่อท้องแม่ แม่ก็รัก คลอดออกมา ปูยาตาหวดก็ช่วยกันประคบประหงม เติริยมสมบัติ เติริยมทุกอย่างเอาไว้ให้ สติปัญญาก็เฉียบแหลมมาตั้งแต่เด็ก เลี้ยงง่าย ไม่อแง ไม่เป็นโรค ไม่มีใครคิดอยากจะทำร้าย นี่มันมากันอย่างนี้

๒

ความไม่ประมาท คือต้นทุนใหญ่ในชาตินี้

แต่อย่างไรก็ตาม ควรจะรู้ไว้ด้วยว่า เมื่อเกิดมาเป็นคนแล้วประมาทไม่ได้ เพราะเรายังไม่หมดกิเลส ไม่ว่าพวกที่มาจากนรก หรือมาจากสวรรค์ก็ตาม ประมาทไม่ได้ทั้งคู่ บางคนเข้าห้องแม่ แม่ก็ไม่อยากได้ อยากจะฆ่าทิ้งเสีย อยากจะทำลายทิ้งตั้งแต่อยู่ในห้อง แต่พอมันเกิดขึ้นมาแล้ว บางคนได้สิ่งแหวดล่อมดี พ่อแม่มันไม่อยากได้หรอก แต่ว่าปู่ย่าตายายใจบุญ ยิ่งไงๆ มันก็เป็นลูกเป็นหลานเราแล้วเลี้ยงไป ประคบประหงมกันไป ประคับประคองกันไป อบรมอย่างดีตั้งแต่เล็ก มันจะเกะกะเกเรอย่างไรก็ฝืนอบรม

กันไป พอโตขึ้นจากการที่ได้รับการฝึกฝนอบรม
อย่างดีจากปู่ย่าตาหวด หมอนี่มีโอกาสดำเนินงาน
ความดีได้ สร้างบุญใหม่ได้ แต่ว่ากว่าจะสร้างได้
แต่ละอย่างก็หนักหนาสาหัส จะไปต่อกับตรรกะให้มันเหตุ
วันนี้พระไม่มาได้ต่อกอีกแล้ว อยากจะทำความดี
อ้าว ฝนตกฟ้าร้อง อะไรก็ไม่รู้ขวางมันอยู่เรื่อย
เพราะกรรมมันมาตัดรอน

แต่เมื่อฝันทำความดีไปทีละเล็กทีละน้อย
บุญสะสมได้ เหมือนน้ำหยดทีละหยด ทีละหยด
สะสมนานเข้า น้ำก็เต็มโอ่งได้เหมือนกัน พวกนี้แม้
จะมาจากนรก แต่ถ้าฝันใจทำความดีไปเรื่อยๆ ชาติ
ต่อไปก็ไปสวรรค์กับเขาได้เหมือนกัน แต่ส่วนมาก
มันไปไม่ค่อยได้ เพราะเกิดมามันก็ยากแค้นตั้งแต่ที่
แรกแล้ว แม่โยนทิ้งกองขยะบ้าง ทำแท้งจะให้ตาย
แต่ไม่ตาย คลอดมาแล้วก็ป่วยเปื่อยเสียขาพิการ
หรือบางคนสติปัญญาพอมี แต่ว่าไม่มีโอกาสได้เรียน
หนังสือ ให้ยากจนข้นแค้นของมันไป แต่ว่ามันก็มี
โอกาสเอาตัวรอดได้เหมือนกัน

เพราะฉะนั้น ใครๆ ก็ไม่ควรจะไปประมาท
ใครจะเป็นลูกขอทานจะเป็นลูกคนจน หรือบางทีเกิด
มาก็เป็นโปลิโอมาตั้งแต่เล็ก แต่ถ้าฝันทำความดี เขา

ก็ไปของเขาได้

ส่วนพวกมาจากสวรรค์ เกิดมาพ่อแม่เตรียม
ทุกอย่างให้เรียบร้อย สติปัญญาดีบริบูรณ์ บางพวก
ได้รับอบรมดีก็มาสร้างบุญต่อ แล้วคนพวกนี้จะ
หยิบจะทำอะไรมันพร้อมจะสำเร็จ เพราะบุญเก่าดี
เหมือนอย่างคนตักน้ำไว้ค่อนโอ่งแล้ว พอเติมไปอีก
นิดเดียว อีกชั้นเดียว อีกถังเดียว ก็เต็มโอ่งพอดี

พวกที่มาจากสวรรค์นี้ พอจะหยิบจะทำอะไร
มันก็สำเร็จเสร็จสรรพง่ายตายไปหมด เหมือนใคร
เหมือนอย่างสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยาม
บรมราชกุมารี ไม่ว่าจะทรงทำอะไร คนทั้งบ้านทั้ง
เมืองพร้อมที่จะช่วยพระองค์ ใครๆ ก็ยื่นมือเข้ามา
ช่วยกันเสร็จ ส่วนคนอื่นทำเสียหอบซื้อโคจรบานก็
ไม่มีใครมาช่วย

แต่อย่างไรก็ตาม มีบางคนมาจากสวรรค์
นี้แหละ พอเกิดมาแล้วก็ประมาท คิดว่าเรามั่นใจ
กว่าคนอื่นจะต้องไปทำดีอะไรอีก เกิดมามันก็ได้อยู่
แล้ว ทำไมจะต้องไปทำความดีต่อ แล้วก็กินเหล้า
เมายาเฮๆ ฮาๆ ของตัวไป ไม่ทำความดีต่อ แถม
ยังก่อบาปเข้าด้วย ละโลกไปแล้ว แทนที่จะกลับ
สวรรค์อีก เปล่า ไปนรกเสียฉิบ

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงตรัสถึงการมาเกิด
ไปเกิดของคนเราว่ามี ๔ แบบ

พวกแรก คือ มามีดแล้วก็ไปมีด

มามีดคือมาจากนรก พอมาเกิดเป็นคนแล้ว
ทำความชั่วอีกก็ต้องกลับไปนรกอีก นี่มามีดแล้วก็
ไปมีด

พวกที่สอง คือ มามีดไปสว่าง

คือพ้นจากนรกขึ้นมา เกิดเป็นคนแล้ว ก็ตั้งใจ
ทำความดีอย่างเต็มที่ พอละโลกไปแล้ว ก็ได้ไป
สวรรค์กับเขาเหมือนกัน

พวกที่สาม คือ มาสว่างไปมีด

บางคนมาจากสวรรค์ แต่ลืมหัด มาจมกับ
อบายมุข พวกนี้มาสว่าง แต่ชักกลับไปมีด

พวกที่สี่ คือ มาสว่างไปสว่าง

ส่วนบางคนมาสว่างคือมาจากสวรรค์ แล้ว
ชักกลับไปกลับสวรรค์ตามเดิม

เพราะฉะนั้น มามีดแล้วก็ไปมีดพวกหนึ่ง
มามีดแล้วไปสว่างอีกพวกหนึ่ง มาสว่างแล้วก็ไปมีด
พวกหนึ่ง มาสว่างแล้วก็ไปสว่างอีกพวกหนึ่ง

ตายแล้วไปไหนก็ไปกันอย่างนี้ พวกหนึ่งไป
นรก พวกหนึ่งไปสวรรค์ พวกหนึ่งไปนิพพาน

การทำความซิงภาพ

คราวนี้คำถามก็เกิดขึ้นมาอีกแล้วว่า ตามธรรมชาติคนเราเนี่ย เนื่องจากยังไม่หมดกิเลส บางวันก็ทำดี บางวันก็ทำชั่ว แม้ในวันเดียวกัน เข้าขึ้นมาตักบาตร สวดมนต์เสร็จเรียบร้อยแล้วก็ขึ้นรถมาทำงาน พอมาถึงที่ทำงานก็ออกจั่วเสียแล้ว มาทะเลาะกับลูกพี่ลูกน้องให้กลุ่มก่ดขึ้นไปหมด พอตกเย็นกลับบ้านว่าจะไปพักผ่อนหน่อย มาเจอรถติด ก็หงุดหงิดอีก พอ taxi มันตัดหน้า ก็ด่ามันตั้งแต่ออกจากที่ทำงานมาเลย รถติดไม่รู้จะอย่างไรก็ด่ารัฐบาลเถอะ บ่นพึมพำๆ หงุดหงิดไป จนกระทั่งกลับมาถึงบ้าน มาถึงเปลี่ยๆ ลูกมากวนใจก็ตวาดส่งไปอีก พอกินข้าวกิน

ปลาเสร็จเรียบร้อย ใจคอชักจะดีขึ้น ก็สวดมนต์อีกสักจบ นั่งสมาธิสักหน่อย ใจชักโล่งขึ้น แล้วก็เข้านอน

ในวันหนึ่งๆ มันก็มักจะมีทั้งบุญทั้งบาปปนๆ กันไปอย่างนี้ แล้วจะอย่างไร ถ้าขึ้นปล่อยไปอย่างนี้ บทจะตายขึ้นมา แล้วเราจะรู้ได้อย่างไรว่า บุญจะมาสังก่อนหรือว่าบาปจะมาสังก่อน เป็นเรื่องใหญ่อีก ทำไมจึงเรื่องใหญ่เพราะว่า

๓.๑ ความตายไม่มีเครื่องหมาย

หมายความว่ามันไม่บอกให้เรารู้ล่วงหน้าว่าเมื่อไรจะตาย โยมบางคนผ่านมา ๖๐ กว่าฝนแล้ว ก็ยังไม่รู้ว่าเมื่อไรจะตาย ยังไม่เคยตายหรอก แต่เชื่อว่าต้องตาย ความจริงตายกันมานานับชาติไม่ถ้วนแล้ว ความตายไม่มีเครื่องหมาย เมื่อไม่มีเครื่องหมาย มันก็ตั้งหลักไม่ทัน พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเลยว่า เวลาคนตายแล้วจะไปนรกหรือไปสวรรค์รู้ได้อย่างไรว่า

เวลาใกล้จะตาย ถ้าใจขุนมัว จะมีทุคติเป็นที่ไป ไปตกนรกก็มี ไปเกิดเป็นสัตว์ดิรัจฉานก็มี ไปเป็นเปรตก็มี เป็นต้น นี่พระองค์ทรงบอกเอาไว้ชัดๆ นี่ อีกหน่อยฝึกสมาธิชำนาญแล้วไปดูกันเอาเอง

แต่ในเวลาเดียวกัน ถ้าเวลาใกล้จะตาย ใจผ่องใส ก็มีสุคติเป็นที่ไป

สุคติเป็นอย่างไร บางพวกไปสวรรค์ก็มี บางพวกฝึกสมาธิไว้มากก็ไปเป็นพรหม หรืออย่างน้อยกลับมาเกิดเป็นมนุษย์ ก็ยังได้ชื่อว่าสุคติเป็นที่ไป

เรื่องใจใสกับใจขุ่นก่อนตายจึงเป็นเรื่องใหญ่ ถ้าจะอุปมาให้ฟังก็บอกว่า ถ้าใจใสแล้วจะมีสวรรค์เป็นที่ไป ถ้าใจขุ่นก็จะมिनรกเป็นที่ไป เพราะฉะนั้นตอนวินาทีที่ใกล้จะตาย ถ้าว่าไปแล้ว ก็คือ ตีกลิ้งกลิ้ง เป็นตีกเป็นส่งครมกันเลย

สงครามมันมีความแปลกอยู่อย่างหนึ่ง สงครามในทางโลกหรือทางธรรมนั้นเหมือนกัน ในทางโลกเขาเตรียมกองทัพกันมาเป็นปีๆ เตรียมมา ๓ ปี ๕ ปี ๑๐ ปี ๒๐ ปี แต่พอถึงเวลารบ รบกัน ๒-๓ ชั่วโมงก็รู้เรื่องแล้ว รบกันวันสองวันรู้เรื่องแล้ว จะแพ้หรือจะชนะ

เวลาจะไปนรกหรือไปสวรรค์ตอนใกล้ตายก็เหมือนกัน เรามีชีวิตเตรียมตัวกันมา ๕๐ ปี ๖๐ ปี บางคน ๘๐ ปีกว่าจะตาย ตอนวินาทีที่ตายนั้นแหละคือตีกลิ้งกลิ้ง จะไปดีไปไม่ดีก็ตรงนั้นแหละ ต้องระวัง แล้วทำอย่างไรใจมันถึงได้ขุ่น ใจมันถึงได้ใส

เมื่อเราฝึกตัวกันมากเข้าๆ ตั้งใจฝึกสมาธิกันมากเข้าๆ พอถึงธรรมกายจะเห็นชัดเลยว่า

๑. พวกที่ตั้งใจทำความดีมาตลอดชีวิต ให้ทานมาตลอดชีวิต คนที่ให้ทานนั้นใจจะไม่ขุ่น
๒. คนที่รักษาศีลมาตลอดชีวิต ใจจะไม่ขุ่น
๓. คนที่นั่งสมาธิภาวนามาตลอดชีวิต ใจก็จะไม่ขุ่น

แต่ถ้าเกเรมาตลอดชีวิต ฆ่าสัตว์มาตลอดชีวิต ลักขโมยมาตลอดชีวิต เจ้าชู้มาตลอดชีวิต โกหกใครจับไม่ได้เลย เขียนจริงๆ ภูมิภาคใจมาตลอดชีวิต กินเหล้ามาตลอดชีวิต นั้นแหละใจขุ่นมาตลอดชีวิต

หน้าที่ของใจ ๔ ประการ

การทำงานของใจนั้น เมื่อฝึกสมาธิมากเข้าๆ จะเห็นใจตัวเองได้ แต่ตาธรรมตามองไม่เห็น จะมองเห็นได้ด้วย **ตาธรรมกาย** ว่า ใจเป็นดวงใสๆ อยู่ในตัวเรานี้แหละ

สมมุติว่าถ้าเราผ่าใจออกมาได้ละก็ เราจะเห็นเนื้อใจเป็นชั้นๆ มีอยู่ ๔ ชั้น

เนื้อใจชั้นที่ ๑ มีหน้าที่รับ

มีเสียงมากระทบหูประสาทหูส่งให้ใจ ใจก็รับเอาไว้คือได้ยิน มีภาพมากระทบตา ประสาทตาส่งให้ใจๆ ก็รับเอาไว้คือเห็น มีกลิ่นมากระทบจมูก ประสาทจมูกก็ส่งให้ใจ ใจรับเอาไว้คือได้กลิ่น มีรสอาหารมากระทบลิ้น ประสาทลิ้นส่งให้ใจๆ รับเอาไว้เรียกว่าลิ้มรส มีวัตถุมากระทบกาย ประสาทกายส่งให้ใจสัมผัส นี่คือการรับเอาไว้ เนื้อใจชั้นนอกทำหน้าที่รับ

เนื้อใจชั้นที่ ๒ ทำหน้าที่จำ

คือบันทึกเอาไว้เลย เหมือนกับเทปวีดีโอ ไม่ว่าใครทำอะไรมันจะถ่ายภาพติดจำเอาไว้เลย เสียงมันก็บันทึกเอาไว้ได้ เหมือนยังกับเทปนั้นแหละ แต่ขณะนี้เครื่องมือวิทยาศาสตร์มันบันทึกได้แค่เสียงกับรูป แต่บันทึกกลิ่นไม่ได้ ถ้าบันทึกกลิ่นได้ วันหลังมีภาพยนตร์ฉายเราจะได้กลิ่นหอมฉุย หรือเรื่องที่มีกลิ่นไม่ดีก็เหม็นหึ่ง คนดูคงโดดกันไปคนละทางสองทาง ถ้าเมื่อไร กลิ่นก็บันทึกได้ รสอาหารก็บันทึกได้ ดูหนังไปเรื่อยๆ ไปด้วย คงจะเข้าท่าดีเหมือนกัน ถ้าบันทึกสัมผัสได้ พอพระเอกโดดเตะผู้ร้ายผางละก็

สงสัยคนดูคงเซเซตๆ ตามแข่งไปด้วย เพราะฉะนั้น
เนื้อใจชั้นที่ ๑ มันรับเอาไว้ เนื้อใจชั้นที่ ๒ มันจำ

เนื้อใจชั้นที่ ๓ ทำหน้าที่คิด

พอจำได้เป็นข้อมูลแล้วมันเอามาคิด

เนื้อใจชั้นที่ ๔ ทำหน้าที่รู้

พอคิดแล้วมันก็ตัดสินใจเชื่อหรือรู้ รับแล้ว
ก็จำ จำแล้วก็คิด คิดแล้วก็รู้

คราวนี้ถ้าใครเผลอมาตลอดชีวิต มันรับมา
ผิดๆ รับเรื่องที่ซุนๆ มาทั้งนั้น ก็เลยจำได้แต่เรื่อง
ซุนๆ คิดแต่เรื่องซุนๆ เรื่องดีไม่เคยรู้ ทำบุญทำ
อย่างไรก็ไม่รู้ ไหว้พระนี่ต้องทำใจอย่างไรก็ไม่รู้
รักษาศีลทำอย่างไรก็ไม่รู้ รู้แต่ว่าถ้าเหล้ายี้หอนี้ผสม
ไอ้ยี้หอนั้น มันแซบ รู้แต่เรื่องพรรคนั้น มันรู้แต่
เรื่องผิดๆ ตัดช่องย่องเบาะต้องทำอย่างนี้ซิ ตำรวจถึง
จะจับไม่ได้ มันก็ว่าของมันไป

มันรับผิดๆ มันเลยจำผิดๆ มันก็คิดผิดๆ
แล้วมันก็รู้ผิดๆ ปลูกข้าวส่งข้าวไปนอกทำอย่างไรไม่รู้
รู้แต่ปลูกกัญชา ส่งกัญชาออกนอก

มันรับผิดๆ มันก็จำผิดๆ

จำผิดๆ ก็คิดผิดๆ

คิดผิดๆ มันก็รู้ผิดๆ มันผิดมาตลอด

พวกนี้เวลาใกล้ตาย ภาพเหล่านี้มันก็กรอ
กลับมาให้เห็น เจอแต่เรื่องที่ทำให้ใจซุนๆ ทั้งนั้น
พอใกล้ตายก็ตื่นร้องโอยๆ ตายไปพร้อมกับใจซุนๆ
ก็มีนรกเป็นที่ไป

มีบ้างไหมทั้งที่ตลอดชีวิตแสบมาตลอดเลย
แต่พอใกล้ตาย ใจเกิดโล่งขึ้นมา มีเหมือนกันแต่ไม่มาก
เช่น บางคนเป็นโจรมาตลอดชีวิต เผลอมาตลอดชีวิต
เป็นโจรปล้นมาตั้งแต่หนุ่มเชียว พอแก่เข้าได้สำนึก
ไปได้คิดตอนอายุ ๕๐ กว่า ๖๐ กว่าบ้าง จึงรีบบวช
สวดมนต์ภาวนาอยู่ได้ ๕ ปี ๖ ปี แล้วค่อยตาย
พอใจโล่งได้บ้างเหมือนกัน ละโลกไปแล้วก็พอไป
สวรรค์กับเขาได้

แล้วบาปที่ฆ่าที่ปล้นเขาไว้มันไปไหน มันไม่
ไปไหนหรอก มันรอทำอยู่แล้ว พอกลับมาเกิดใหม่
ใจโล่งๆ ไปเป็นเทวดาอยู่ได้พักนึง คนอื่นเป็นได้ ๑๐๐
ปี มันเป็นได้สัก ๕ วัน เพราะกำลังบุญมันมีอยู่
นิดเดียว เดียวใจมันก็ซุน ตกพลักมา กลับมาเกิด
เป็นคนอีก เพราะมันก็มีเชื้อบุญอยู่เหมือนกัน พอ

กลับมาเกิดเป็นคน มันก็ได้พ่อแม่ดีๆ แต่พอคลอดออกมาแล้ว คราวนี้บาปเริ่มตามล้างตามผลาญ พ่อแม่ให้สมบัติเอาไว้ตั้งเยอะ แต่บาปที่มันเคยปล้นเขาเอาไว้ สมบัติที่มันมีเดี๋ยวนี้ท่วม เตี่ยวไฟไหม้ โดนรีดโดนโกงจนหมดตัวจนได้ เพราะบาปที่เคยทำเอาไว้

บางคนฆ่าเอาไว้เยอะ เกิดมากำลังบุญที่เคยทำดีไว้หักยวดยังส่งผลอยู่ เกิดมาหุ่นก็หล่อ ก็สวย แต่ว่าพอกลางอายุเท่านั้น กรรมที่เคยฆ่าเอาไว้เยอะ เคยเจ้าชู้ไว้เยอะ มันตามมาทัน เป็นมะเร็งตายเสียแล้ว หรือตกเรือบินตายเสียแล้ว บุญบาปมันตามล้างตามผลาญกันมาอย่างนี้ ฝ่ายบาปก็ตัดรอนไป ฝ่ายบุญก็ส่งเสริมกันไป

บางคนที่ทำบุญมาตลอดชีวิต แล้วมีบ้างไหมที่บั้นปลายชีวิตมาตกนรก ในสมัยพุทธกาลก็มี มีอยู่คนหนึ่ง แก่ทำบุญทำทานมาตลอดชีวิต พอใกล้ตายลูกหลานมาทะเลาะกันให้แกได้ยิน แกเลยใจขุนโกรธลูกโกรธหลานตอนนั้นแหละ ตายแล้วไปนรก แต่ไปไม่นาน เดี่ยวบุญก็ตามส่งให้แกพ้นจากนรก มาเกิดเป็นมนุษย์อีก แต่ว่าเมื่อใกล้ตายชาติที่แล้ว ใจมันขุ่นมัว พอมาเกิดปั๊บ หน้าตาก็ขี้ โหงวเฮ้งไม่เอาไหนเลย เพราะเชื้อบาปมันติดมา ใครเห็นก็

ไม่อยากอุ้ม อย่าว่าแต่คนอื่นไม่อยากอุ้มเลย แม้แต่แม่ของมันเองแท้ๆ ก็ยังไม่อยากอุ้ม

แต่พอต่อมา กำลังบุญเดิมที่ทำเอาไว้เริ่มมาส่งผล แม้หน้าตาเป็นเปาบุ้นจิ้น หุ่นก็ไม่เอาไหน หลังก็ค่อม แต่ปัญญามันเฉียบแหลมนักเชียว จะหยิบจะทำอะไรก็ละเอียดลออ วางแผนได้เป็นช่องเป็นทางไป ใครทำตามแผนที่วางไว้เป็นสำเร็จหมด นี่บาปบุญส่งผลกันอย่างนี้

เพราะฉะนั้น ตอนใกล้ตายนี้ มันเป็นศึกชิงภพ ทำดีมาตลอด ถ้าใจมาขุนตอนใกล้ตายแล้ว เสียท่าเลย

ขณะที่อีกคน เกรมาตั้งนาน บั้นปลายชีวิตได้คิด กลับเนื้อกลับตัวได้ พอยังไปได้ได้ แต่ที่แจ่มมาอย่างนี้ไม่ได้บอกว่า ถ้าอย่างนั้นตอนนี้เป็นไรหรอก แสบเท่าไรก็แสบไป แล้วตอนใกล้ตายทำให้ดีแล้วกัน ไม่ได้บอกอย่างนั้นนะ บางทีมันก็ไม่ได้กลับเหมือนกัน มันต้องทำดีให้ตลอด

มีตัวอย่างเกิดขึ้นเมื่อหลายปีที่แล้ว มีโยมอยู่คนหนึ่ง เป็นผู้หญิงกินเหล้าเมายา เล่นไพ่ก็ปานนั้น แล้วทั้งที่แกเป็นผู้หญิง แกทอดแหปลาในคลองแก่ง แกล้งเบ็ดแก่ง ใครสู้แกไม่ได้เชียว แต่แกก็

อายุยืนเหมือนกัน อายุ ๘๐ กว่าปี พอใกล้จะตาย ความที่จับปลามาเยอะ แกคอยหลงว่า **“ไอ้โด้มาแล้ว ชะโด้มาแล้ว”** แต่เปล่าหรอก แกอี แล้วแกก็เอามา ขยำเล่น **“ไอ้โด้มาแล้ว”** ลูกหลานสั่นหน้าเลย

พอใกล้จะตายลูกหลานก็มาบอก ท่องพุทโธ ไปนะ แกว่า **“ไอ้โด้อีกรอละ”** เลยไม่ได้ไปดีละงวดนี้ ลูกหลานบอกว่า พุทโธ พุทโธ แกก็ร้อง **“ฮ้า ไอ้โด้อีกรอ”** แล้วแกก็ขาดใจตายไป คงได้ไปเป็น ชะโด้อย่างว่าจริงเหมือนกัน

เพราะฉะนั้น ในทัศนะหนึ่ง **การตายก็คือศึกชิงภพ ใครๆ ก็ไม่ควรประมาท ขึ้นชื่อว่าศึกสงคราม มันมีแพ้ มันมีชนะ โอกาสแพ้มี โอกาสชนะมี กองทัพที่เตรียมมาดีๆ วางหมากพลาดนิดเดียวมันก็มีโอกาสแพ้ได้ อย่าถือว่ามีกำลังมากแล้วจะชนะมันไม่แน่**

ยกตัวอย่างสงครามระหว่างอาหรับกับอิสราเอล อิสราเอลมีกองทัพอยู่คนเดียว อาหรับมีมากกว่าตั้งเยอะ ใครๆ ก็ว่าอิสราเอลตายแน่ เปล่าหรอก อาหรับกลับตายเอง ขึ้นชื่อว่าการรบแล้ว มันมีแพ้มีชนะ ประมาทไม่ได้ เพราะฉะนั้นทุกคนประมาทไม่ได้ เพราะว่า

ความตายไม่มีเครื่องหมายให้รู้ว่าจะตายเมื่อไร **ไม่รู้**

เราทำดีมาตลอด แล้วพอดีจังหะนั้นใจมันชุ่น แล้วตายตอนใจชุ่นเสร็จเลยไปไม่รอด อันนี้ก็ เป็นสิ่งที่เราต้องระวัง ความตายไม่มีเครื่องหมาย แต่ว่าอย่างไรทุกคนต้องตายแน่ๆ

๓.๒ อายุของคนเรานั้นสั้นนัก

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า อายุของมนุษย์ นั้นสั้นนัก อุปมาเหมือนน้ำค้างบนยอดหญ้าในยามเช้า พอสายหน่อย ถูกแดดเข้าเดียวเดียวแห้งหมดเลย

ทำไมพระองค์จึงว่าอย่างนั้น ก็อายุเรามันตั้ง ๕๐, ๖๐, ๗๐, ๘๐, ๙๐ ปี บางคนถึง ๑๐๐ ยังมีเลย อายุคนตั้งยาวขนาดนั้นไม่ใช่หรือ ทำไมจึงบอกว่าเหมือนยังกับน้ำค้างบนยอดหญ้า เหมือนน้ำค้างบนยอดหญ้าจริงๆ เพราะชีวิตของคนนั้นไม่ได้ยืนยาวเหมือนที่เราคิดหรอก

หายใจเข้า ถ้าไม่หายใจออก ก็ตาย

ถ้าหายใจออก แล้วมันไม่เข้า ก็ตาย

ถ้าทั้งหายใจไม่เข้า ทั้งหายใจไม่ออก ก็ตาย

เร็วหนักเข้าไปอีก

แล้วก็ช่วงหายใจเข้าหายใจออกยาวๆ นี่แค่ ๑๕ วินาที นี้อย่างยาวแล้วนะ นั่นคืออายุจริงๆ ของเรา อายุจริงๆ ของเราเท่าไร หายใจเข้า ๑๕ วินาที หายใจออกอีก ๑๕ วินาที แค่นั้นแหละ ไม่ใช่เป็น ๑๐ ปี ไม่ใช่เป็น ๒๐ ปี เพียง ๑๕ วินาที มันพร้อมจะหยุดเมื่อไรก็ไม่รู้

เพราะฉะนั้นพระพุทธองค์จึงตรัสว่า ชีวิตของมนุษย์เหมือนน้ำค้างบนยอดหญ้า เข้าขึ้นมาโดนแสงแดดเดี๋ยวแห้งหมดแล้ว มองภาพตรงนี้ให้ชัด

๓.๓ กำหนดสถานที่ตายไม่ได้

สถานที่ตายของคนเรา ใครก็กำหนดไม่ได้ บางคนอุตส่าห์สร้างบ้านสร้างวัง ราคาเป็นล้าน ๕ ล้าน ๑๐ ล้าน ถึงเวลาตายปรากฏว่าถูกรถชนตายอยู่กลางถนน ไม่ได้กลับบ้านราคาหลายล้าน บางคนไปตายที่ห้อง ICU ไม่ได้ตายที่บ้านอย่างที่ตัวคิด

อันนี้เป็นข้อคิดที่ดีมากๆ เลย ที่จะให้เราละวางสิ่งที่ไม่ควร สิ่งที่ไม่ดี สิ่งที่ไม่ถูกต้องเสีย เพราะแม้สถานที่ๆ จะตายก็ยังกำหนดไม่ได้

แล้วขอฝากไว้ด้วยสำหรับหลายๆ คนว่า เวลาคุณพ่อคุณแม่ปู่ย่าตาทวดของเราใกล้จะละโลกช่วยดู

ด้วย ถ้าท่านไม่ไหวจริงๆ ละนะ อย่าไปฝืนใจให้ใส่สายโยงระยางให้กะกะเต็มไปหมด คอก็เจาะ พุงก็เจาะ จมูกก็เจาะ เจาะเสียพรุนเลย เดินผ่านไปแล้วไม่รู้ว่านี่คนหรือปลาหมึก ยุ่มย่ามๆ หลายต่อหลายสายเหลือเกิน ถ้าดูแล้วมันไม่ไหวจริงๆ ก็พาท่านเอามาตายกันที่บ้านดีกว่า อย่าเอาท่านไปอยู่ในห้อง ICU แล้วพะงาบๆ ไม่มีคนจะคอยให้สติเลย

ถ้าอยู่ที่บ้านแล้วจะหนักหนาสาหัสอย่างไรก็ทนกันไป ไกลตายยังให้สติกันได้ จะ พุทฺโธ จะ สัมมา อะระหัง หรือยังป่วยอยู่ แต่พอมีแรงรู้อะไรได้ ก็เอามาแม่ ย่า ปู่ ไปใส่บาตร บอกกับท่านว่า พระมาแล้ว ข้าวปลาอาหารนี้เตรียมไว้ให้ตักบาตร ปุ้อธิษฐานดีๆ นะ แล้วพาท่านไปตักบาตร เราตั้งเนื้อตั้งตัวมาได้ เพราะปู่เพราะย่าเก็บสมบัติไว้ให้ เก็บที่เก็บทางเก็บบ้านไว้ให้เราได้อยู่มีกินมีใช้

อะไรที่มีอยู่ในบ้านนี้ ที่จริงแล้วของท่านทั้งนั้น วันนี้พระมาถึงหน้าบ้านแล้ว ปู่ตักบาตรเป็นสัปปิย ติตตวข้ามชาติไป แล้วก็เตรียมข้าวปลาอาหารก็ไว้ให้ปุ้อธิษฐานให้ดี ถ้าพระมารับต่อหน้าได้ยิ่งดี จับมือท่าน ให้ท่านจับทัพพีตักบาตรต่อหน้า ให้ท่านชื่นใจ แฮ่ม ถ้าขาดใจตายตอนนั้นก็ไปดี ท่านนึกถึง

ที่ตักบาตรของท่านมาหยกๆ ที่เดียว ดีกว่าให้นอนพะงาบๆ มีสายระโยงระยางเป็นหนดปลาหมึกอยู่ในโรงพยาบาล ถึงเวลาตายปุบปับ นึกความดีอะไรไม่ออกทั้งสิ้น อย่างนี้เสียท่าเลย

ถ้ารู้ว่าจะอย่างไรท่านไม่รอดหรอก เราเอากลับบ้านดีกว่า เหนื่อยหน่อยช่างเถิด ได้เคยช่วยกันมาหลายรายแล้ว ดูพะงาบๆ เห็นว่าไปแน่ ก็เอาท่านกลับมาอยู่บ้านเถอะ พอรู้ตัวอยู่ว่าจะให้ทำอะไร มีใบอนุโมทนาบัตรของท่านบ้างไหม มี ก็เอาใบอนุโมทนาบัตรมาอ่านให้ท่านฟัง “ปู่ๆ ไปทำบุญนั้นทำบุญนี้มานะ ปู่เคยไปสร้างศาลาวัดนั้น เงินเท่านี้”

ถ้าปู่พูดก็ไม่ได้ ตาก็ไม่ลืม เห็นท่านยังเงิบอยู่ ก็ถามว่า “ปู่ได้ยินมั๊ย ถ้าปู่ได้ยินละครพระพิบตาสักทีหนึ่ง” ปรากฏว่าท่านพระพิบตานิ๊ดหนึ่ง เพราะท่านได้ยิน ก็ถามใหม่ว่า “เดี๋ยวถ้าปู่ได้ยินจริงๆ พระพิบ ๒ ที” ท่านก็พระพิบ ๒ ที อย่างนี้ก็เป็นอย่างนี้ไป

เราก็ออย่างนี้ทุกวันไป พอได้จังหวะ รู้สึกว่าท่านนอนพักผ่อนพอสมควรแล้ว เดี๋ยวก็พูดอีกแล้ว “ปู่ทำบุญๆ ไว้ที่นั่นที่โน่น ปู่ได้ยินมั๊ย ถ้าได้ยินพระพิบตาด้วย ๒ ที ๓ ที” ก็ว่าไปเรื่อย ปรากฏ

ว่าความที่เตือนให้ท่านนึกถึงบุญอยู่อย่างนี้ อยู่ต่อมาอีกเดือนสองเดือน เดี๋ยวท่านลืมตาขึ้นมาแล้ว บุญมาต่อเนืองกันไป ลืมตาขึ้นมาได้อยู่ต่อได้อีก ๓ ปี ๕ ปี อย่างนี้ก็

บางคนไม่ไหวแล้ว แต่ท่านพระพิบตาก็เตือนให้ท่านนึกถึงบุญไป จนกระทั่งท่านละโลกไปหน้ายิ้มไม่มีทรมทรมเลย อย่างนี้ก็ใช้ได้

เพราะฉะนั้น ตรงนี้ขอฝากไว้ ปู่ย่าตาทวดใคร พ่อแม่ใครใกล้จะละโลกแล้ว ถ้าดูว่าไม่ไหวแล้วอย่าเอาท่านไปไว้ที่โรงพยาบาลให้ใจชุนมัว ไปนอนน้อยใจว่า “ทรัพย์สินสมบัติก็ทิ้งไว้ให้ลูกให้หลานตั้งเยอะ ดูสิ เวลาใกล้ตายมันมาทิ้งเราอยู่โรงพยาบาลพะงาบๆ อยู่คนเดียว ไม่เห็นใจเราเลย” น้อยใจลูกหลานจนกระทั่งขาดใจตาย น้อยใจก็คือใจชุน ย่อมมีนรกเป็นที่ไป มองภาพตรงนี้ให้ชัดเชียว แล้วโอกาสที่จะทดแทนพระคุณพ่อพระคุณแม่ ทดแทนพระคุณปู่ย่าตาทวด มันอยู่ตรงนี้

มาช่วยท่านทำศึกชิงภพ ใกล้ตาย กำลังหนุนของเรามีเท่าไรละเอาเลย ยังพอพึ่งอะไรได้เปิดเทพธรรมะให้ฟัง เทพนั่งสมาธิดีที่สุด หรือท่านชอบฟังธรรมะที่หลวงพ่อลวงปู่ท่านใดเทศน์ เอาอันนั้น

มาให้ท่านฟัง หรือขณะที่ท่านนอนป่วยอยู่ จะได้ยินบ้าง ไม่ได้ยินบ้างก็ไม่ใช่ไร หรือจะเปิดเทปนั่งสมาธิก็ได้ หรือเอาเทปสวดอิติปิโสฯ เทปสวดมนต์ทำวัตรเช้าทำวัตรเย็นนั้นแหละ เปิดให้ท่านฟังของท่านไป ท่านจะหลับบ้างตื่นบ้างก็ยิ่งดี ตอนตายใจเกาะกับเสียงสวดมนต์ ท่านก็ไปได้ของท่านได้

เรื่องของความตายนั้น ทุกคนต้องตายแน่ๆ แต่ว่า

๑. มันไม่มีเครื่องหมาย มันไม่บอกให้รู้ล่วงหน้า
๒. จริงๆ แล้วอายุคนเรามันสั้น
๓. กำหนดสถานที่ตายไม่ได้ แล้วเวลาตายก็กำหนดไม่ได้

และประการที่ ๔ เวลาตายต้องตายไปคนเดียว

๓.๔ เวลาตายต้องตายไปคนเดียว

ใครก็ไม่ตายไปด้วย ถึงแม้จะรักกันมาก จะกระโดดกองไฟตามกันไป ก็ต่างคนต่างไปกันอีกนั่นแหละ บุญใครบาปใครมันไม่เหมือนกัน ก็ต่างคนต่างไป เพราะฉะนั้นใครๆ ก็ตายไปด้วยกันไม่ได้ แต่ช่วยกันตอนศึกชิงภพก่อนตายได้ ช่วยอย่างที่ว่ามานี้

การเตรียมตัวตายให้เป็น

การที่ใครคนใดคนหนึ่ง จะเตรียมตัวตายให้เป็น เขาเตรียมอย่างไร

๑. สิ่งแรกเลยรู้ว่าอะไรเป็นความชั่ว ทั้งเล็ก ทั้งละให้หมด

ถ้าเคยเกะกะเกรมาเท่าไร ก็หยุดให้หมด ไม่เอา

๒. ทำความดีให้เยอะๆ ใจจะได้ใส ใจจะได้เกาะอยู่กับบุญ

ไม่เคยให้ทานก็ให้เสีย ไม่เคยให้อภัยใคร ก็ให้เสีย อย่าไปจองเวรจองกรรมกับใคร ไม่เคยรักษา คีลก็รีบรักษาเสีย เคยรักษาแค่นี้ ๕ พรรษานี้ก็เริ่ม

รักษาศีล ๘ ยังทำไม่ได้ตลอดพรรษา ทุกวันพระ ก็ยังดี

ถ้าเคยรักษาศีล ๘ มาทุกๆ วันพระ หรือ ทุกวันอาทิตย์ที่มาวัด มาหลายๆ ครั้งแล้ว พรรษานี้ก็ลองถือศีล ๘ ตลอดพรรษาดูบ้างก็ได้ ไปวัด กำลังใจตัวเองดูเองก็แล้วกัน ใจจะได้ใส

ถ้าไม่เคยนั่งสมาธิ ตั้งแต่นี้ไปขอให้นั่งสมาธิ ทุกคืน หรือเคยนั่งสมาธิมาคั่นละ ๑๕ นาที พรรษานี้ก็นั่งสมาธิสักคั่นละหนึ่งชั่วโมงทุกคืน เพิ่มความดี เข้าไปเรื่อยๆ ใจจะได้ใส

แต่ใจใสเฉพาะตัวเองยังไม่พอ ต้องสอนลูก สอนหลานด้วย ถึงคราวตายเราจะต้องตายแน่ๆ ก็ สอนให้ลูกหลานว่า มาช่วยทำศึกชิงภพด้วย ให้เขา มาคอยช่วยตอนเราใกล้ๆ จะตาย ให้มาคอยบอก สัมมา อะระหังๆ ให้ปู่ให้ย่าอย่างนี้ ก็ยังพอไปได้

ให้ลูกหลานคอยมาบอกว่า “อย่าจำได้มัย เคย ไปนั่งสมาธิที่วัด” ถ้ามาบอกว่า “จำได้” แ่จำได้ก็ ยังไปได้อีกไกลทีเดียว

“อย่าจำได้มัย เคยสร้างโบสถ์สร้างศาลาที่วัดมา” ช่วยท่านเตือนความจำเรื่องบุญนั้นแหละ ยังช่วย ให้บุญส่งท่านไปอีกไกลทีเดียว

“อย่าจำได้มัย เคยไปสร้างโรงพยาบาล สร้าง โรงเรียน ถ้าจำได้ก็กระพริบตา ๒-๓ ครั้ง” แม้ว่า ใหม่ๆ ที่พูดไม่ได้ แต่ผู้เฒ่าก็อาศัยบุญอันนั้นแหละ เกาะติดตัวไปได้อีกไกลทีเดียว

ตัวเราเองก็เตรียมให้พร้อม ลูกหลานก็สอน ให้เขาทำศึกชิงภพเป็น ถึงคราวเขาเอง ก็จะได้ช่วย ตัวเองได้ แล้วถ้าเขามีน้ำใจมาช่วยเราตอนใกล้จะ ตาย คอยเชียร์ คอยให้กำลังใจเรานึกถึงบุญกุศล นึกถึงความดีของเราในตอนนั้น มาช่วยเราทำศึกชิง ภพให้ชนะ

“จิตใจผ่องใส ย่อมมีสุคติเป็นที่ไป”

“คีตชิงภาพ”

ข้อมูล : พระธรรมเทศนาพระภิกษุญาณวริยคุณ
(เผด็จ หัตตชิว)

เรียบเรียง : ทีมงานพระไตรปิฎก สำนักประชาสัมพันธ์
ISBN 974-87708-2-6

ผู้จัดทำ : กองสื่อธรรมะ สำนักประชาสัมพันธ์

จำนวน : ๔๘ หน้า

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

ลิขสิทธิ์ : มูลนิธิธรรมกาย

จำนวนพิมพ์ : ๑๐,๐๐๐ เล่ม

ราคา : ๒๐ บาท

โรงพิมพ์ : บริษัท เอ.เอ็ม.พี.มาร์เก็ตติ้ง จำกัด
๕๓๗/๑๒๗ ถ.สาธุประดิษฐ์ แขวงช่องนนทรี
เขตยานนาวา กรุงเทพฯ ๑๒๑๒๐
โทร ๖๕๒๐๒๗๔

ร่วมสนับสนุนการจัดพิมพ์ ได้ที่
กองสื่อธรรมะ สำนักประชาสัมพันธ์
โทร. ๕๒๔-๐๒๕๗-๖๓ ต่อ ๑๗๘๐-๒

รายนามผู้สนับสนุนในการจัดพิมพ์

พระวสุทนต์ สุวฑฺฒโก
พระณรงค์ ทนตจิตฺโต
พระสุพลสิษฐ์ จันทาโก และครอบครัวสุพละเศรษฐ์
ครอบครัวเหลืองธาดา
ครอบครัวอ่อนรัชฌ์มิ่งค์
ครอบครัวโตศิริพัฒนา
ครอบครัวฉัตรทองชัย
ครอบครัวพะพนุชนม์
ครอบครัวเซวศักดิ์โสภาคย์
ครอบครัวจันเษกา และครอบครัวนพสวัสดิ์
คุณวิไลลักษณ์ เลขาข้า
คุณนาถนดา นิโรจน์
คุณวิภารัตน์ วาจาพัฒนา
คุณพานทอง-คุณสำราญ พงศ์ประยูร และครอบครัว
คุณเสาวลักษณ์ สุทุม และกลุ่มสัมมาทิฏฐิ
คุณเกษมศักดิ์-คุณวิภาพร กัมพลพาณิชย์วงศ์
คุณวีระศักดิ์-คุณอารีรัตน์ ศิริคุรุรัตน์
คุณสุวัฒน์-คุณอารีรัตน์-คุณวันสุข ศิริคุรุรัตน์
คุณพรณี โอษฐ์ญาณพร
ศูนย์ปฏิบัติธรรม ธรรมกายฮ่องกง
ชาวพุทธสวนหลวง
กลุ่มกุรุวัฐ

พุทธพจน์

“จิตฺเต อสงฺกิลฺลฺเจ
สฺสคฺติ ปาณฺณิกงฺขา”

เมื่อจิตไม่เศร้าหมอง
สละสลวยเป็นที่หวังได้

ที่มา : สุตตันตปิฎก มัชฌิมนิกาย มูลปัณณาสก์